

ВПЕРЕД!

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Виходить кожного дня о 3 год. пополудни

Ціна примірника у Львові й на провінції:

40 сот.

Місячна передплата з пересилкою **10 К.**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

„ВПЕРЕД“, ЛЬВІВ, ВУЛИЦЯ РУСЬКА Ч. 3,
I. поверх.

Пролетарі всіх народів єднайтеся!

На розказ Начальної Команди В. П. видаємо нашу газету крім звичайного нашого українського письма — також і латинськими буквами. Розказови сьому повинемося тільки з konieczности, бо не хочемо позбавити наших читачів свого рідного слова.

Ex oriente lux.

Львів, дня 28. грудня.

В останнім тижні мали ми шасте поділитись з читачами вісткою про дві події, які сповнилися на Україні і які матимуть велике значіння на довгі часи для життя і розвитку цілого українського народу. А саме подіями сими є перемога Українського Директоріату над гетьманом і злочинною владою секретаріату Західно-Української Народної Республіки до рук Київського Директоріату.

Важнішим при сім, чим перемога Українського Директоріату над гетьманом являється факт, що революційна й демократична совітська Росія заняла прихильне становище супроти української демократичної Республіки. Дволітній революційний досвід в Росії навчив російську й українську демократію, що розлім і війна між ними були важкими ударами для них обох і з сього користи стала лише міжнародна реакція, а головне Габсбурги і Гогенцолерни та всякі Пуришкевичі, Деніні, Скоропадські, давнє царське чиновництво й різні чорносотенні генерали, російські, українські, польські та німецькі поміщики і дворянство. Сей розлім між українським і російським соціалістичним табором підсилював надто у європейській реакції надію на відбудову давньої царської імперії. Перемога Українського Директоріату при прихильнім відношенню до нього революційної і соціалістичної Росії дає раз на завжди запоруку непоборимости обох демократичних народів, російського й українського, перед всякими реакційними зазіяннями, звідки небудь вони не походилилиб. Можуть вправді ще на територіях України і Росії відігратися сумні трагедії, яких підкладом буде спроба побороти демократію обох народів, але ці трагічні події будуть лише епізодом в їх визвольній боротьбі, яка мусить закінчитися тріумфом української і російської демократії і соціалізму.

Другою радісною появою — коли вона правдива — є передання власті Секретаріату Західно-Української Народної Республіки в руки Київського Директоріату. Через сей факт змінялись обидві української республіки, галицька й придніпрянська в одну державу і в сей спосіб сповнилася мрія про злуку цілого українського народу. Здаючи власть в руки Директоріату, наш Секретаріат виконав лише поручення, яке вложила на нього Українська Національна Рада у Львові своєю ухвалою з дня 10. листопада 1918 р. Українські землі, що належали колись до австро-угорської монархії, перестали бути клантиком землі, по якій важилось досягнути різні сусідні анексіоністи, а стали частиною вселенної України, яка ніколи не дозволить на загарбання її через яких небудь анексіоністів.

Чотирілітня світова війна ясно вказала, що всякі імперіалістичні й анексіоністичні зазіяння не можуть мати місця в Європі, бо се противорічить загально-людському поняттю про справедливість і право на самоозначення народів. Ми уважалиби найбільшим шастем для України й Польщі, як би польський народ се зрозумів і погодився з сим. Згода демократичної і соціалістичної України з Польщею була б далішим звеном в будові нового союзу соціалістичних республік Європи і перемога міжнародних працюючих мас над всякими тиранами, імперіалістами, анексіоністами, визискувачами й реакціонерами.

Барометер із заходу.

Що антанта не має сили врятувати інтересів буржуазії сходу, показує се, що вона не має найменшої сили навіть на врятування буржуазного ладу під своїм боком, — в самій Німеччині. Німеччина, та твердиня юнків, побджена антантою до останніх консеквенцій, та Німеччина є тереном найскрайніших кличів усупільнення господарського ладу. Те, що звалось більшовизмом, тим зненавидженим для панів більшовизмом, є сьогодні суспільним ладом в Німеччині. Антанта грозилась війною російським більшовикам. Хотіли йти тисячі миль на північний схід. А та сама антанта не має сили собі під носом завоювати німецький більшовизм.

І чи не смішно робиться тоді, коли читаєш ось тут дома буржуазні газети, і читаєш їх вітху, що мовляв, антанта зробить порядок в Галичині; антанта назначить межі держав, антанта дасть їсти, антанта пішле своїх жандармів і т. д.

Чому ж та антанта під своїм носом не зробила сього? Чому в Берліні могли відбутися дня 24. с. м. криваві боротьби на вулицях? Чому більша частина залоги перейшла на сторону скрайної гвардії маринарки; чому більша частина міліції безпеченства і частина республіканської гвардії прилучилася до них? Сеж сталося не в Москві, не в Петербурзі а в Берліні під носом антанти.

І вже певно сьогодні а, коли ні, то завтра маринарі і їх союзники повалять правительство Еберта, і поставлять на його місце правління Ледебура і Гаазого. Найскрайніша лівія стане на чолі нового ладу. І се діється під носом антанти.

Байки і ще раз байки оповідають ті, що вірять в ратунок буржуазного ладу антантою. Шаслива буде антанта, шасливі будуть її капіталісти, як їм властє, ще в себе зберегти давний лад.

Те все не властєся антанті так само, як не вдалося досі покарати російських більшовиків, а тепер німецьких. Віримо ще більше в се, що й до нас антанта не прийде, як жандарм а прийде до нас представництво робітничого правління колишньої антанти. Лише дні ділять нас від тої хвилини, коли антанта належати буде до минувшини.

Так показує західний барометер. Филя визволення робочих мас, пересунулася на захід і, здається, дійде до самого океану.

Тоді й Вільсон розпустить парасоль перед дощем і поливе до дому під спокійний дах, — наколи филя не піде ще дальше, — бо барометер на заході йде в гору.

Революція і контр-революція в Польщі.

III.

(Кінець).

А коли йде про боротьбу проти суспільно-політичної лівії, проти польського пролетарського революційного табору та радикально-демократичних партій мужицьких і міщанських, — то і одні і другі йдуть доволі згідно й солідарно. Виявилось се найяскравіше тоді, як на чолі польської держави станув Пілсудський.

Коли німецьке правління окупаційне в жовтні зачало хитатись під ударами війни, варшавська Регенційна Рада, що з ласки німецького імперіалізму обняла королівську власть в Польщі, передала керму держави в руки обшарпанько-вшехпольської контрреволюції. Се був кабінет Сьвержинського Гломбінського; та хоч все те діялось під покровом німецьких окупантів, жадні власті і пакування, вшехпольські юнкери не вагались станути при державній кермі.

Та всесвітня буря шаліла тимчасом далі; розлетілась Австрія; на її руїнах станув шийлий рід нових народних республік; вгав імперіалізм Гогенцолернів; Німеччина стала республікою, а на її чолі станула зєдинна соціалдемократія.

Затрівожена Регенційна Рада кинула королівську корону; її королівська власть счезла разом з упадком німецького імперіалізму; а з її королівською властю впав і кабінет Сьвержинського Гломбінського.

Пілсудський, що вернув з заточення, з Магдебургу, став диктатором Польщі. А на чолі кабінету станув тов. Морачевський, замість тов. Дашинського, що ще перед тим в австрійській окупації Польського Королівства проголосив був народню республіку з широкою демократичною соціалістичною програмою.

І тут розпочинається завзята, люта, безпощадна боротьба, яку проти Пілсудського та його міністерства веде польська контрреволюція. Вражає її радикально-демократично, справді новочасна ординація виборча до Установчого Сейму, вражає програма широких реформ суспільних, реформа аграрна та реформи в промисловім і торговельнім життю, вражає її „сектантський“, „партійний“ характер нового правління, вражає її кожний крок нового кабінету. Польська контрреволюція не може погодитись з сим, що би на чолі нової держави могли станути репрезентанти широких мас робучого люду, що би станули ті, що цілими літами боролись за волю і самостійність рідного краю.

І доходить до того, що польські контрреволюціонери грозять ні більше ні менше тільки окупацією Польщі через війська західно-європейського імперіалізму, грозять пімстою і карою імперіалістичній антанті, що готові — мовляв — Польщі не признати самостійною державою, коли народ не віддасть правління в їх руки, в руки тої контрреволюції, що колись раболіпно корилась перед царатом, що заячесердно і мовчки дивилась на давню довголітню героїську боротьбу польського революційного пролетаріату, та на героїські змагання легіонів Пілсудського в часі всесвітньої війни.

Важка і тяжка йде боротьба між революційним а контрреволюційним табором в Польщі*). А її вислід важний не тільки для польського народу і польського пролетаріату; він важний для справи демократії і соціалізму на цілїм Сході Європи.

М. Ганкевич.

Чи зрозуміли ви час?

Зробіть мені місце, бо я хочу жити, я хочу творити, я хочу тішитися життям!

Так кличуть сьогодні колись поневолені, порозривані і знов штучно пошіплювані народи Європи. І нема одного, хочби найменшого народу в Європі, що би не підніс свого голосу. Раз розірвані кайдани не шиплять вдруге.

Початок зробили народи, найсильніше сковані народи Росії. За ними пішли другі. І необчислене значіння має й се, що до сього розбиття закликали, червоношкірих та чорношкірих Африканців і Азійців як свідків. Вони також навчаться сей штуки скидати чуже ярмо. Теперішні помічники Англічанам і Французам певно завтра стануть до боротьби з ними. Недалека будучина ділить нас від сей хвилини.

Та те все ще мало. Ті самі народи піднесли ще грімкіший клич: Геть, свої і чужі глитаї, бо я хочу жити, я хочу творити і розпоряджатись тим, що витворив!

А пани-павуки, що так старанно виплели сітку на мухи, підняли вереск: Ратуйте „кріваво здобутий дорібок культури!“ (Слова наведені з листа Леонарда Мерошевського до Дашинського з 15. XII 1918. „Dziennik Ludowy“ ч. 2. з 28. XII 1918.)

Правда! Криваво здобутий! Але чиєю кровю? Кровю робочих мас. Кожний лан, кожна фабрика, кожний банк, кожний торговий дім воляють потом і кровю вічно кривджених народних мас. Маси здобули їх маси мають ними хіснуватися.

Чи може культурою є дідич, банкир, фабрикант, торговець? А щож є парід? Чи може

*) Про сю боротьбу нераз ще розкажемо більше по-дрбно. Тепер ми подали в сих трох статтях тільки загальний нарис суспільної ситуації в Польщі.

полова, смітє? Нарід не нищить культури, а дає їй такий напрям, щоби ті, що здобували її, хіснувалися нею.

Ті, що здобули культуру, зроблять її суспільною. При помочи найширшого демократичного виборного права заведуть найширшу контролю, над вживанням культури. Усуспільнення культури і її контролю піде здалу від громади, піде від тих, що здобули її.

Те широке виборче право усуспільнить землю, усуспільнить промисл і торгівлю. Се найширше право усуспільнить виховання, бо й там треба місця творцям культури.

Чи при усуспільненню може бути бесіда про нищення культури? Хто так сказав, той не розуміє часу. Той, що творить культуру, не нищить її.

Зробіть нам місце, прийшов наш час! Чи ви зрозуміли його?

Справа східної Галичини.

(Докінчення.)

В 1903—1904 р. припадала одна польська середня школа на 30 тисяч польського населення — на 820 тисяч Українців припадала також одна середня школа. Не диво отже, що так високий процент (до 78 проц.) неграмотних поміж Українцями. Процент неграмотності у Поляків 59. Проголошена в 1907 р. нова виборча ординація до парламенту вийшла рівнож на користь польських буржуазних партій; 51 тисяч польських виборців вибирало одного посла, а одного українського посла вибирало 102 тисячі Українців. Ся пропорція ще більше некорисна для східної Галичини, бо там три українські голоси рівні одному польському.

Всі ті обставини викликали рішучий спротив із української сторони, втягали Українців в систематичну боротьбу за національні та політичні права.

Яке представляють собі тепер обі сторони рішення українсько-польського питання в східній Галичині? До недавня не було у польських партій під тим оглядом ніякої певної програми. Одні тільки польські соціал-демократи домагалися автономії для східної Галичини. Тепер польські політичні круги скляються до компромісу, до порозуміння з Українцями під сею умовою, що Галичина полишиться при Польщі. Знова українські національні круги жадають цілковитого поділу східної Галичини від західної. Сього домагаються і буржуазні українські партії і українські соціал-демократи. Останні засували се домагання в свійому меморіалі, котрий передали міжнародному соціалістичному бюро в 1917 р. І якраз тепер проголосили представителі українського національного руху се домагання з новою силою.

Свої претенсії опирають Українці на факти значної переваги Українців під оглядом населення в східній Галичині. Після дат польського письменника Л. Васілавського-Плохоцького було в 1900 р. в східній Галичині 62 і пів проц. Українців, 33,7 проц. Поляків, причім до Поляків зачислено також і Жидів. Без Жидів було Поляків 20 проц. Після дат Грушівського було в тім році 70 проц. Українців а всього 16 проц. Поляків. Український географ Рудницький подає, що в 1910 р. було 62 проц. Українців а 25 проц. Поляків; українські соціалдемократи обраховують, що в 1910 році було 73 проц. Українців а тільки 15 проц. Поляків. В кождому разі перевага Укра-

їнців в східній Галичині — се факт безсумнівний.

Соціальна і культурна вага Українців не відповідає в високому степені їх численности. Се обясняється тим, що переважуюча більшість Українців се селяни. 94 проц. українського населення східної Галичини живе на селі. По містах творять Українці тільки 23 проц. населення, а в столиці Львові тільки п'яту частину.

Та все таки ці обставини не ослаблюють стремління Українців до зміни судьби східної Галичини. Їх найширше домагання — зєдинення східної Галичини враз з північною частиною Буковини і українською частиною Угорщини з повстаючою самостійною Українською Державою.

Із такими домаганнями Українців і бажанням Поляків охоронити ту область в складі Польщі приходить східно-галицьке питання на мирову конференцію до остаточного порішення.

І. Ходоров.

Теперішні задачі української жінки.

Щоб могли взяти участь в будіванню української держави, українське жіноцтво повинно тепер передовсім перевести освідомлячу й організаційну працю над собою.

Інтелігентна жінка повинна підготовлятися сама до задачі, яку має сповнити українське жіноцтво і підготувати для сповнення сеї задачі широкі народні маси жіноцтва.

В сій цілі інтелігентна жінка повинна здати собі ясно справу з того, як повинна бути збудована Українська Народня Республіка, щоб у ній було здійснене визволення й рівноправність жінок, якими дорогами має українське жіноцтво змагати до сеї своєї цілі. А виробивши собі про всі ті справи ясний погляд, треба приступити до аргументації й організації між широкими народніми масами жіноцтва.

В політичній життю українського громадянства на території Західно-Української Народньої Республіки участь жінки була доси дуже слаба, майже ніяка. Тут українська жінка мусить щойно зазначити себе. Тому організаційний принцип мусить тут бути інакший, ніж в закордонній Україні. Там жінка виступає як рівноправний член в існуючих політичних партіях. У нас повинна жінка виступити передовсім як самостійний політичний чинник.

В сій цілі все жіноцтво повинно зорганізуватися в „Український Жіночий Союз“, який виступавби як речник політичних домагань українського жіноцтва. Союз повинен би бути безпартійний, то значить, неналежати до ніякої з наших існуючих партій, але й не в'язати свободи своїх членів належати до якої-небудь з партій. Своє відношення до партій Союз означував би відповідно до того, як окремі партії ставилися би до жіночих домагань. При виборах до Установчих Зборів Союз виробив би свою програму і входив би в компроміси з тими партіями, які обов'язалися би ту програму підписати.

Що до самої організації Союзу, то він повинен би мати головну управу, повітові філії й місцеві кружки. Почати початок такої організації ми вже маємо в „Союзі Українок“, котрий треба відповідно переорганізувати. Цілу ту переорганізацію повинен підготувати комітет, який в відповідний час скликав би зїзд, де ухвалено би організаційний статут і політичну програму Союзу.

Можливо, що українське жіноцтво на вільній території Західно-Української Народньої Ре-

публики вже працює в сім напрямі, тільки ми тут у Львові нічого про се не знаємо.

Задача львівських Українок, кождної зокрема використати теперішній час, для особистого підготування до праці, яка нас чекає в будучности.

М—я.

Гостина.

Я був в Одесі. Цілий порт, всі будинки, обвішані прапорами української держави, а між тими прапорами гралися в блисках соняшного дня ясні, веселі, амарантово-білі метелики. Се були прапори польської держави.

Ми всі, багато нас, сиділи навкруг столів, розставлених на палубі корабля „Київ“. Товариство веселе, шумна музика, добірна їда і кримське вино та кримський знаменитий коньяк так любо настроювали мене, що я цілувався зі всіми моїми сусідами. А сусіди мої в більшости були в польських конгушах, хоч говорили без запинок нашою мильодійною мовою.

Се був обід. Ми, Українці, дали були його в честь наших дорогих гостей з Польщі. Вони приїхали були до нас відновити договір за поширення їх доку у гирлі Дністра, для будівання кораблів. В нас дерева багато в Карпатах і їм дешевше будувати їх в гирлі Дністра, чим у Гданську. Договір вже був заключений, ми запивали його, а музика все й все повторювала гимни нашої і їх держави. Великий барабан так був розходився, що деколи ми аж підскакували, як він часами бумкнув собі в підсхоженню.

Ми так були подружилися оттою забавою, що навіть ніхто ані з них ані з нас не чули того, що ми належимо до різних народів.

Вечеру ми мали зїсти на польських кораблях „Warszawa“, який приплив в Одесу з Кракова Вислою, відтак Сяном, дальше каналом до Дністра і самим Дністром до Одеси.

Я вже так тішився тими сходинами вечером на „Варшаві“, що розпливався з радости. В голові мені лиш мелькали жіночі убори в танку польонеса; бо по вечері мав відбутися польський бал на „Варшаві“.

Моя жінка через час цілого обіду, — а на обіді були й жінки наші й польські — нічого іншого не говорили зі мною, а лише про польський бал на „Варшаві“ та про танці. Вона вже мала навіть на своїм карнеті підписи кількох польських панів. Я також оглядався досить жваво за моїми музами вечірнього танцю. Одна бронецька з кавово-блистячими очима так була запала мені в око, що я конче хотів мати свій підпис в її карнеті. Я підійшов був до неї — і як же я вітшився, коли вона звісім без ніяких замітків подала мені свій карнет. Видно, що я її також був до вподоби, бо звичайно б'юндини з синіми очима, подобаються жіткам брутеткам з пивними очима. Наші погляди перекрестилися і втопилися один в один на хвилину. Я не видержав її блиску очей і ратуючи себе перед тим, щоби не спустити очей і не бути побідженим, уклонився їй, бо хотів відійти. Та зробив я те так нещастливо, що наші голови вдарили одна об другу.

І я пробудився...

Се був лише сон. Польський легіонер нув мене в голову, щоби збудити мене до переїдання з одного потягу до другого. Ми їхали як полонені зі Львова до Кракова, а колеса мого возу вибивали в такт: бум, бум так, що ми аж підскакували. Видно, щось там було зіпсоване.

Боротьба політики з наукою.

Від вибуху світової війни, коли виявилось, що після сього моря крові нова політична карта Європи мусить бути зовсім інакша ніж перед війною, почав кожний інтересований нарід доказувати потребу зміни в його користь а на шкоду ближнього... І посипалися докази з різних арсеналів: права побідника, самоозначення ну і — науки. Побіч генералів, політиків і публіцистів заговорили й учені. Яку ціль мають ці останні? Очевидно ту, щоб позбавити дійсний стан річи в теперішній або минувшині, як основу під нову будівлю. Як у кожного народу так і у Поляків рухили до бою учені за національні ідеали. Се їх право, а навіть обов'язок, тому ніхто не може брати їм сього за зле. Одначе не більше. Бо коли приглянемося змістови сих ідеалів, то побачимо, що певна частина польських учених ухопила за наукову зброю не в тій цілі, щоби вибороти право самоозначення для своєї народности, тільки щоби заперечити се право иншим народам, над якими Поляки малиб панувати як над підданими... Дивне явище в добі Римського!

Та й ми ворухатися, коли пероглянути львівське видавництво „Prace geograficzne“ wydawane przez Eugeniusza Romera zasilkiem P. Spółek Oszołędzkiej i P. Spółek pod patronatem Wydziału Krajowego, як се бути доповненням

„Атласу Польщі“, вид. тим самим професором географії 1616 р. Як сам атлас так і праці видані зі звершеного і технічного боку не то бездоганно, а прося — як на теперішні часи — люксово. Інша річ їх наукова вартість. Так прим. славний атлас Ромера осудила сама польська критика дуже остро, а перший зшиток „Праць“ про народні і віроїсповідні відносини на Литві і „Руси“ проф. Чекановського викликав зачудування й обурення в кругах варшавських учених — так безцеремонно доказується у сій праці польськість литовських, білоруських та українських земель. Тепер перед нами третій зшиток „Праць“ Стан. Павловського „Ludność rzymsko-katolicka w polsko-ruskiej części Galicji“ (Львів 1912, ст. 46 + 2 таб. + 2 мапи), який треба назвати новим актом боротьби політики з наукою.

І справді так. В авторі неначеб сиділи дві окремі істоти, які завзято воюють поміж собою: політик повний шовінізму і лукавства з одного боку; учений, що має служити самій тільки правді — з другого боку. Так ось учена істота велить йому кинути на сміття вслід спису людности 1910 р., по якому у т. зв. східній Галичині було буцімто аж 2,113,574 (себто 40 проц.) людей з польською розмовною мовою, які в деяких повітах мали бутьмо абсолютну більшість (Мостиска, Львів, Івано-Франківськ, Збараж і т. ін.). Сьогодні хіба й кінь сміється з того, хто поважно твердивби, що 688,721 Жидів східної

Галичини говорить рідною мовою — польською... Також найдурніший осел пукавби з реготу, колиб який учений впевняв, що 160,000 гр.-католиків говорить польською рідною мовою і т. д. Та з другого боку сидить польський націоналіст і торочить про „добровільне піддавання впливом висшої польської культури“, про масове признавання до польськості. Так само учений географ, який напевно багато подорожував пішки по українській частині Галичини, знає гаразд, що $\frac{3}{4}$ римокатоликів по селах і місточках на сході говорять із діда-прадіда тільки по українськи і що таких українських латинників є щонайменше 600,000; він також мусить знати, що яких бідних 40,000 римокатоликів є з крови і кости Німцями; одначе польський шовініст велить читачам вірити, що кождий римокатолик, без огляду на те, чи він у Кракові, у Львові, Києві, на Кавказі або над Амуром — то найчистіший Поляк...

З тих причин праця проф. Павловського є без жадної наукової вартости. Збивати подрібно всі його фальші — значилоб писати проти нього нову працю вдвоє більшу ніж його, а на се нема тут місця. Вистарчить тільки сказати, що в українській частині Галичини живе не 35 проц., як пише автор, а тільки 23 проц. римокатоликів, та і з того польської розмовної мови уживає не більше як половина (12 проц.). Мировий конгрес матиме змогу переконатися про се докладно.

(*)

Завдання громади.

(Номінальна політика.)

(Далі.)

Інтересом горожан в громаді є те, щоби один одного не обиджав, не перешкаджав нікому в виконанні горожанських чеснот і т. д. через те сама така громада має суверенне право суду в демократичній республіці. Громада має свій мировий суд і всі каритативні вчинки вперед судяться тим громадянським судом, а коли ті вчинки переходять межу шкідливості самої громади і шкодять моралі і добру горожан цілої республіки, то аж тоді передає мировий суд злочинця державному суду. Бо кого більше інтересує обиди чести другого горожанина, дрібна шкода громадського добра або приватного добра, як не самих горожан громади? От і через те самі горожане судять ті справи своїм мировим судом, вибраним громадською. І коли я обидив когось та буду судитися громадським судом, горожанами, той суд буде для мене більшою карою, чим засуд заводного суду.

Всі громадські видатки покриваються податками з доходів громадян. Ті податки накладає сама громада, сама ж вона стягає їх і сама управляє ними. Громадянин краще уміє шанувати громадське добро, коли він знає, що він сам платить його і сам управляє ним; краще розуміє потребу держання того добра, коли він свідомий того, що ніхто а він сам рішає про його потребу і коштів. Коли ж громада є бідною і не може йти в парі з другими громадами, тоді аж держава приходить в поміч бідній громаді, бо цілій республіці залежить на тім, щоби поодинокі громади не недомагали, бо тим слабше ціла держава.

В політичній свободі, в самоуправі громадського хазяйства, у виконанні самостійного поліційного і судового права лежить суверенність громади в демократичній республіці.

4. Громадські доходи.

Підоймю громадської господарки є громадські доходи. Доходами громадської каси є в першій мірі податки. Найсправедливішим податком є податок від доходу. Щоби дохідний податок був справедливим, то він мусить бути прогресивним. Бо колиби хтось мав 1000 карбованців доходу і платив від них 2 проц. податку, себто 50 карбованців, а другий, що мав би 10.000 карбованців і також платив 2 проц. податку, себто 200 карбованців, то те було б несправедливо; бо далеко легше заплатити тому, що має 10.000 карбованців доходу 200 карб. податку, чим татому 20 карб. Для справедливості мусить рости податковий процент відносно до зросту доходу. Для приміру подамо коротеньку таблицю зросту податкового проценту зі зростом доходів:

дохід:	ступінь оподаткування:	сума податку:
1.000 карб.	2 проц.	20 карб.
3.000 "	3 "	90 "
5.000 "	4 "	200 "
7.000 "	5 "	380 "
9.000 "	6 "	540 "
11.000 "	7 "	770 "
13.000 "	8 "	1040 "
15.000 "	9 "	1350 "
17.000 "	10 "	1700 "

і т. д.

Ся таблиця є лише приміром. Зріст проценту степенів оподаткування може бути ріжний. А хочби навіть степені процентів були такі, як в наведеному примірі, то всеж легше заплатити 350 карб. податку від 7000 карб. доходу, чим 90 карб. від 3000 карб.

Від доходного податку ніхто не може бути увільненим в демократичній державі.

Доходним податком не можна влучити всіх посідачів майна. Для приміру наведемо такий випадок: Один горожанин купив собі якийсь кусень землі в селі, чи в місті, чи в полі. Він має готівку, ніхто не знає скільки він має готівки, він живе з тої готівки, а доходного податку від своєї землі не хоче платити, бо він не має з неї доходів. А не має доходів тому, що він не управляє її. Головно по містах таких випадків могло би бути більше, бо дехто купує в місті землю лише на спекуляцію. Він знає, що куплена сьогодні земля за 10.000 карбованців може мати за 10 літ 20.000 карб. вартості, через те він, не управляючи її, за 10 літ заробить других 10.000 карб. В таких випадках громада заведе прогресивний податок від вартості землі. Громада має свою оціночну комісію, вона оцінює кожнорічну вартість такої землі і вимірює податок від вартості. Таким чином є змушений власник або управляти тую землю, або забувати її, щоби витягнути з неї зиск, та щоби даром не платити податку.

Податок від вартості може відноситися в своїй прогресивності і до 40 проц. Коли земля в місті була куплена за 10.000 карб. і від неї платиться, приміром, 10 проц. податку, себто 1.000 карб., то коли та земля зросла в вартості до 20.000 карб., то громада може взяти і 40 проц.

податку, себто 8.000 карб., а власник нічого на тім не тратить. Що та земля зросла в своїй вартості до 20.000 карб., то те не є заслугою власника. Він не доложив до того ніяких заходів, — він лише чекав із заложеними руками в кармані. Що ціна піднялася подвійно, то се заслуга громади, заслуга горожан. Певно тоді, коли та земля коштувала лише 10.000 карб., горожан було менше в громаді і попит на мешкання був менший, а тим самим попит на будівельні площі був менший. Колиж прибуло горожан більше, приміром вдвоє стільки, то й ціна мешкань пішла в гору, бо попит на мешкання став більший і попит на будівельні площі збільшився. Чи те є заслуга власника купленої площі? Ні! Значить, він зобов'язаний віддати сю надлишку громаді, бо громада заслужилася в тім, що ціна землі подвоїлася.

Ціна землі в місті чи в селі росте ще з других причин. А саме: хтось купив площу землі в такому місці, куди в короткім часі має провестися трамвай, або де має поставитися залізничий депо, або близько коло того має поставитися суд, чи інший публічний будинок, куди буде заходити багато людей. Той хтось, відпродаючи куплену землю другому, каже, що ось на тій землі можна поставити заїздний дім або гостиницю, яка дуже буде поплатуватися, бо туди будуть заїжджати сторонні люди, будуть тут ночувати, харчуватися, бо їм треба буде чекати на потяг, чи на судові розправи, чи чого там іншого. Чи той хтось доложив хоч дрібку праці до того, щоби його земля стала вартісною? Ні! Про те постаралося суспільство, громада, отже й громада повинна забрати ту надлишку вартості або так званий приріст вартості до свого податку. (Далі буде.)

Німці під час повстання на Україні.

„Вістник холмського губ. староства“, який виходить в Бересті Литовським ось що доносить, в числі з дня 7. грудня про становище німецьких військ під час боротьби між військами Директоріату і гетьмана: „З початку німецькі жовнірські ради проголосили нейтральність, що до боротьби республіканського українського війська з добровільними загонами гетьмана. Та нейтральність скоро зломано. Німецький відділ зложений з артилерії, кавалерії і самотатчиків зайняв позиції коло Святошина й звідси виступив проти галицьких січових стрільців, що мали позиції в селах Гореничах і Білгороді. В сутичці розбито січовиків, які стратили 4 скорострілів і 14 душ полонених, та понад 50 трупів. Надто німецька піхота і панцирі поїзди оперували проти військ Петлюри на залізничній лінії Київ-Фастів. Німцям ходило передовсім о освободження залізничних ліній, щоби як найскорше відіхати до вітчизни. В сій справі велися довгі переговори між Німцями і військами Петлюри“. Тільки подає Вістник.

З депеш ми знаємо, що між німецькими робітничими радами а військами Директоріату заключено в першій половині грудня угоду, на підставі якої німецькі війська не мали супротивлятися обсаді Києва через українські війська, за се Український Директоріат зобов'язався, як найскорше відіслати німецькі війська до західної межі України.

Перебійом через Польщу.

Польські краківські газети доносять з Варшави, що берлінське правительство надіслало на руки польського міністерства заграничних справ отсе нагале звідомлення: „Українські республікане в Рівні не узнали умови заключеної між Українським Директоріатом, а німецькою командою військ у Києві і замкнули залізничну лінію Рівно-Голуби. Німецькі війська, що зломали всяку дисципліну, йдуть розв'язаними відділами на Голуби. Заходять потреба перетранспортування їх не лише через Бересть Литовський, але через цілу Польщу. Німецьке правительство просить о переведення цих військ через Польщу, бо в противнім случаю німецьке правительство не буде могло перешкодити, що сотки тисячів німецького війська перебієм промостить собі поворотну дорогу з України через Польщу.

Ті самі часописи доносять, що в слід за відступаючими німецькими військами йдуть в напрямі Ковля українські війська Петлюри.

Німецька окупаційна армія на Україні вийшла звич 300 тисяч мужа. Одною з умовин перемир'я антантом а Німеччиною була постановою, що німецькі окупаційні війська на Україні мають остати аж до приходу військ антанту. Та значна частина німецького війська на Україні не дуже журилася про сю умову, зломала дисципліну і з оружем в руках перейшла всю Україну і стоїть тепер у воріт Польщі, через яку хоч перейти перебієм.

Перерване водопровідів.

Команда міста Львова подає до відомости, що головний водопровід перерваний та дає виказ верчених-керниць і жерел.

Воду зі старих водотягів т. є жерел і вентилюваних керниць можна вживати допиття впрост а води з верчених керниць не можна вживати без попереднього переварення, бо вона не є безпечною з бактеріологічних зглядів.

ВИКАЗ:

Дільниця I. галицька. 1) Вода до пиття: Кохановського ріг Панської керниць вентиля. Кохановського ріг Охоронок, жерело. Кохановського ріг Гусевського, жерело. Коперника під заведенням Лазара, жерело. Осолінських коло Осолінеум, жерело. Зиблікевича під лісовою школою, керниць вентиля.

2) Публічні керниць на вулицях: Яблонівських, Домбровського ріг Пулаского, Длугоша ріг Марка, Лазара, Моханського 10. Снопківська 16. Снопківська 63, Тарновського ріг Красінського, Вулиця під Лабовичом, Вулиця коло залізничної, Вулиця під рогаткою, Вулиця 58. Зелена двірць будівельний, Зелена двірць водотяговий, Зофії ріг Пулавського, Зиблікевича 48. Зелена ріг Крулевської;

Дільниця II. Краківська. 1) Керниць публічні на вулицях: Артишевського школа Ленартовича, Городецька ріг На Блоню, Яновська ріг Городецької, Янівська під бараками, Клепарівська 5, Ліщинського ріг Декерта, Ліщинського ріг Кордецького, Ліщинського ріг Святохвицької Вільності.

Дільниця III. Жовківська. 1) Вода до пиття: Краківська площа, Вентилюва керниць, Стрілецька площа, витриск, Жовківська ріг Замарстинівський, витриск, Жовківська під Василянми, витриск.

2) Керниць публічні на вулицях: Габриєлівка, пл. Голуховських, Панська ріг Пястів, Місіонарська площа, Смерекова на Паперівці, Ткацька 46, Жовківська 9, Жовківська ріг Шкільної Ветеранів.

Дільниця IV. Личаківська. 1) Вода до пиття, витриск: Площа Цлова, Францішканська ріг Личаківської, пл. Гусевського, Народної Гвардії (пл. Францішканська), Охоронок ріг Кохановського, Панська ріг Кохановського, вентилякерниць, Сакраменток, витрискова керниць, Унії Любелської.

2) Публічні керниць на вулицях: Куркова, вище Антоного, Личаківська кошари Штанда, Личаківська вище Крупарської, На Ялівцю, Театинська 25

Дільниця V. Середмісте. 1) Вода до пиття: Хорушина, пл. Домбровського, витриск пл. Краківська, вентилякерниць, Малешко ріг Зіморевича, витриск, Осолінських, витриск, Ринск 4 витриски, пл. Стрілецька, витриск.

2) Публічні керниць на вулицях: Академічна школа Ядвіги, Баторого ріг Нецілої, пл. Голуховських, Кароля Людвика напроти Штротенгена, Кароля Людвика Каса Ощадности, Мікевича коло Єзуїтського городу, пл. Веклярська.

Дільниця VI. Новий світ. 1) Вода до пиття:

2) Публічні керниць на вулицях: Дуніч Борковських, Браєрівська ріг Нецілої, Городецька ріг Польної, Городецька на Богданівці, Крашевського від 3. Мая, Маршалківська ріг Мікевича, Садівницька 22, Шимоновича ріг садівницької, Угійського 34, Вулиця під залізницею, пл. Згоди.

Командант міста і місцевий

полковник Ясенський.

Польські воєнні звідомлення.

Звідомлення штабу Нач. Ком. В. П. на східню Галичину, ген. Розвадовського.

3 дня 27. грудня 1918 р.: Група ген. дивізії Лесневського: Заповіданий вже кілька разів атак український на Львів, розбився о рішучу поставу наших військ. Атаки на Сокольники з огляду на наш огонь, не могли нагати розвинути. Вороступив поспішно, лишаючи на площі бою велике число забитих і ранених. Кривичі, Збоїска узгір'я і на північ від Голоска, куда вдерлися хвилево части ворожих відділів, очищено, беручи кількадесять полонених в тім 2 офіцерів і кілька машинних крісів.

В інших групах відділи наші знищили в Ставчанах, Полянці і Оброшині місцеві залоги українські і значнійшу поміч, прибули з України. Взяті машинні кріси і полонених, в тім 50 людей і 2 офіцерів, говорять по російськи. В Ставчанах дісталася в наші руки канцелярія команди маюча розкази писані по німецьки.

Понизше подаємо в дослівнім звучінню найбільше характеристичний з рапортів заграничних разом з канцелярією команди української в Ставчанах. Є річно очевидно, що рапорт той був призначений для команданта Німця!

Ото текст документу твердого о союзі німецько українським:

26/XII Laut Meldung von Szczerzec, Lubieh W. und Maly in polnischen Händen. Batterie ist nach Szczerzec gekommen ohne Bedienung. Batteriekommandant Lt. Michajliw meldet dass unsere Truppen von Lubieh nach allen Richtgen durchgegangen. Die Befehle habe ich schon erhalten und sind schon durchgeführt. 4 h nach.

(підпис нечеткий) Нрт."

НОВИНКИ.

— Арештовання редакторів і адміністраторів „Впереду“. Вночі з 27. на 28. грудня 1918. арештовано тов. Льва Ганкевича, тов. Порфіра Буника, тов. Осипа Голінатого, секр. парт. тов. М. Фільца. „Вперед“ виходить далі без перерви як досі. Слідуюче число вийде в понеділок о год. 3. попол.

— В статті вчорашній „Революція і контрреволюція в Польщі“ пропущено в третім уступі від кінця по словах „думи і мрії польських активістів“ — слова „та пасивістів“.

— Голоси розуму. „Dziennik Lubelski“ ч. 436. з дня 20. XII. 1918. в нотатці „zwolennicy pruskich wzorów“ обговорюючи поклик „Głos Narodu“ до забирання українських закладників, пише від себе: „Polscy imperjaliści występują więc coraz wyraźniej. Zaczynają wysuwać projekty, wzorowane na haniebných gwałtach pruskiego militaryzmu. Dziś w przededniu kongresu pokojowego, propozycja wywołanie zakładników ukraińskich, a więc zakładanie w Polsce obozów jeńców cywilnych. Dziś, gdy we wszystkich krajach otwierają się obozy jeńców cywilnych i przestają istnieć — „Głos Narodu“ chce u nas te obozy zakładać“.

— Републіканський рух в Італії. Римський братний наш орган „Avanti“ доносить, що у Флоренції відбувся републіканський національний конгрес, в яким взяло участь звиш 300 делегатів. Ухвалено скликати до Триєсту другий конгрес. На сім конгресі має бути порішенням скликання Установчих зборів для голосування над справою монархії чи републики. Група посла Піроліного домагається, перебуваючи в Італії на републику з президентом на чолі. Домагання се має великі шанси на підставі рівного і безпосереднього виборчого права без ріжниць пола. Із сього видно, що рух збирання корон і престолів до народних музів ще не скінчений. Пролетарський прапор полудня підноситься в гору. Що дня можна сподіватися того самого в західних надоскеанських державах Будьмо спокійні, бо будучність належить до нас.

— Брехня без кінця. Свого часу збрехала „Gazeta Wieczorna“, що Українці розстріляли Вілему, нині знов бреше, що — не смійтеся — за часів війни між Австрією і Францією у Львові урядовав французський консуль, а по його смерті, т. є. від 14. січня 1918 — nieprzerwanie sprawuje agendy konsularne — секретар сього консуляту Сверчевський і що він виставив паспорт товаришови Вілему Редмонтові.

— В справі жидівських погромів. Делегати міністерства заграничних справ Хшановський і Валерберг, вислані до Львова для розслідування причин і розмірів проти жидівських погромів, вернули до Варшави. В розмові з варшавськими журналістами заявили вони, що число жертв доходить до 150, та докладного числа ще не усталено. Домів спалено 54. За рабунки і насильства відповідає 46 обвинених перед польс. воен. судом, а надто около 1000 арештованих буде судитися цивільним судом.

— Українські справи на Кубані. „Холмський Вістник“ подає, що кооперативний союз дрібно-го кредиту на Кубані асигнував 600 тисяч карбованців на закупню українських книжок. Під впливом зростаючої національної свідомости поширюється серед козаків національний військовий гимн „Гей козаченьки до збруї“!

— Перші швейцарські транспорти живности для Відня. В Берні відбулася перша конференція, представників антанті та австрійських Німців в справі конечних та безпроволочних транспортів живности, в першій мірі для zagrożеного голодом Відня. Перший транспорт має обіймати 110 вагонів живности.

— Недостача води у Львові. Машини в Добрянській Волі, як ствердили відповідні військові чинники, є частинно ушкоджені; робітники вже направляють їх. Команда міста видала всі зарядження, щоби мешканці в часі направи водопровідних рур не лишилися без води.

— Еспанія зірвала дипломатичні зносини з Німеччиною. З Мадриду доносять, що штабові німецької амбасди доручено на днях подорожні папери з порученням якнайскорше покинути границі краю.

— Політична ситуація в Угорщині. Обіцянки коаліції, відносно відступлення Румунії Семигороду та других частин Угорщини, замешканих Румунами, довели до ще більшого ворогування обох народів. В Семигороді на рілкі сутинки румунських і угорських жовнірів, коаліція обіцяла

теж Румунам ті частини Банату, до яких підноситься претенсії також і Сербія. Полуднево-славянської републики коаліція досі не признала.

— Знесення ордерів та титулів в Прусах. Пруське правління видало розпорядження, на основі якого знесено право надавання ордерів та титулів. Натомість усі давні титули та ордери затримують своє значіння.

— Церковна справа в Чехії. Повертаючого президента Масарика, повитала на двірці також делегація єпископів, передаючи йому рівночасно заяву своєї вірности й прихильности. Відповідаючи їм, запевнив їх президент що церква в чеській републиці буде зовсім вільною, та що се станеться тільки з користю для правдивої релігії „Pravo Lidu“ думає, що тим зазначив він як найяскравіше, яке значіння має відділення церкви від держави.

— Як жне бувший австрійський цісар? Віденські газети доносять, що бувший австрійський цісар Карло мешкає в палаті в Екартсав зі своєю родиною. Ізза недостачі вугля, опалюють йому лише кілька покоїв. (Бідний! А німецький робітник сидить в одній і то неопаленій кімнаті!). Недостача йому такої поживи, яку мав давніше, але не терпить недостатку (а німецький і наш пролетар має карту хлібову, але хліба не має.)

— Князь Гогенльог-Шлінгфрст помер перед кількома днями. Не згадували ми про нього, якби він був звичайним собі князем. Але цікаве було в нього те, що він, хоч потомок княжого роду, був великим прихильником демократизму. Ви певно чули про „червоного князя“, що, будучи старостою на Моравії, кумався з мужиками й держав їх діти до хресту. Чули певно й се, що будучи президентом на Буковині, поборював румунську шляхту і її корупційну господарку, а будучи два тижні президентом міністрів домагався розгінання клясового парламенту. Йшов в розріз зі своїми товаришами міністрами і сам уступив, бо не мав охоти працювати з ворогами загального виборчого права.

Оповістки.

— Управа У. С. Д. П. взиває всіх товаришок і товаришів, які не вплатили партійного податку за 1918 рік, щоби негайно вирівнували залежності. Партійний податок, що виносить всього 1 К в місяць, можна скласти щоденно в Секретаріаті, вул. Руська 3, на руки тов. д-ра М. Фільца.

— Наших львівських передплатників просимо покищо відбирати газету особисто, бо пересилка тепер дуже утруднена. — Адміністрація.

— Партійний секретаріат, бюро посередництва праці та бюро правних порад знаходиться при вулиці Руській ч. 3, I. поверх. Урядові години від 10—12 і від 3—4.

— Леональ Львівського Українського Горонанського Комітету знаходиться при вулиці Руській ч. 3, другий поверх. Урядові години: від 9—1 і від 2—3 попол.

— „Ukrainska olazka“ („Українське питанне“), брошуру Я. Нечаса про українські справи в чеській мові, про яку була поміщена загдка в 17. ч. „Впереду“, можна дістати в обох українських книгарнях у Львові, в ціні по 1 кор. 50 сот.

— Просимо всіх, хто їде чи йде на провінцію, забрати з собою „Вперед“, бо через недостатку комунікації, не можемо розсилати нашої газети. Просимо зайти до адміністрації (вулиця Руська ч. 3, I. поверх).

— На піддержання українського робітничого дневника зложили даліше (в коронах): Палюх 5, О. К. 100, Анна Якимовець 50, Муля Чапельська 20, Галя Бережницька 10, Александра Шведівна 10, Евстахій Ігнат 10, Кароліна Карасінська 50, Ніжанковський Амарозій 20. Разом 275 (Далі буде.)

— На ранених упр. жовнірів зложили даліше (в коронах): Теодора Гроньова 7, Пузяківна Наталія 10, Євка Мендяк 4, Анна Логинська 4, П. К. 25, Олійник Павлина 10, Гр. 20, Мих. Салюк 20, Варвара Лех 10, Анаст. Вайлендова 5, П. Нечирілович 5, Євка Фридіма 5, Никола і Антонія Левицькі 10, Бронисл. Мірушаківна 4, Вол. Кулик 10, Анаст. Балучинська 10, Палюх Григорій 15, Оля К. 100, Анна Якимовець 50, Міська Ліщинська 10, Оля і Галя Насальські 10, Евстахій Ігнат 20, Карасінська Кар. 100, Ариядна Труш 20.

— Всі дотепер вийшовші числа „Впереду“ (крім 2. числа), можна набути в адміністрації, при вулиці Руській ч. 3, I. поверх.

— Пригадуємо й просимо тямити про ялинку для ранених українських жовнірів! — Комітет Жінок. 1—6

Ширіть скрізь свою робітничу газету, передавайте її з хати до хати, з рук до рук!

Збирайте складки на пресовий фонд „В П Е Р Е Д У“!

Оголошення приймається по 2 корони за один петитовий рядок. За зміст оголошень редакція не відповідає.

До працьодавців! Хто потребує робітників і робітниць, нехай оголошується в адміністрації „Впереду“. 7—10

Правник глядає лекції або відповідного заняття. Відомість в адміністрації. 2—3

Млинки до мелення всякого зерна на крупі й муку продає по 150 К. інж. Я. Вінцковський, вул. Новий Світ ч. 20. 2—10;

Ліпша служниця з варенням потрібна сейчас. Зголошення в адміністрації „Впереду“. 1—3

Діточий зарукавок згублений в камениці при вулиці Руській ч. 3, можна відібрати в адміністрації „Впереду“. 1—3

ВАСИЛЬ МИХАЙЛОВИЧ ГНАТКЕВИЧ ученик VI кл. гімназ. П. української гімназії в КИЇВІ. Славо! Дай знати о собі, чи живеш. — Люба. — Хто мавби відомість о нім, хай повідомить редакцію „Впереду“. 9—10

БОРИНИЧІ, УЧИТЕЛІ ШКОЛИ ПРОШУ повідомити Катрука і мою жінку, що я здоров і перебуваю у брата. — Моніка. 7—12

ВОЛОДИМИР МАЛІШЕВСЬКИЙ, Красне-Броди-Тернопіль. Займися Ромком і возьми його в Вишени. — Галя. 6—6

ПРОШУ повідомити д-ра ІГНАЦА ЛЕВЕНГЕКА в Стрию, що отець хорий, просить його, щоби прийав. 6—7

О. ТИСОВСЬКИЙ, КАЛУШ, ГАРАСЕВИЧ, ЧЕРНІВ, ВУКАЧИВЦІ. Маня з донькою Оленою здорові. — Ізидор. 5—7

БОРИС МИКОЛА! Дай вістку, чи ти здорова? — Родичі. 4—10

ПРОСИТЬСЯ П. Т. чатачів „Впереду“ повідомити п. ВОЛЬФРАМА, адвоката в БРОДАХ, що жінка і родина здорові. 3—3

ШУКАЮ ТОВАРИСТВА ДО ПОДОРОЖІ В ТЕРНОПІЛЬ, якою небудь дорогою. Зголошуватися: Ганкевичева, вул. Листопада 32, партер. 3—3

САМУЕЛЬ ФРЕЙД в ТЕРНОПОЛІ. Я у Адольфа, здоров. Бернгард також тут здоровий. — Кляра. 3—3

САМУЕЛЬ ФРЕЙД в ЗВАРАЖІ. Я з родиною, Мойсей і Натан здорові. 3—3

БЕГЕНОВА ЕВГЕНІЯ, ТАТАРИНІВ, почта Комарно. Галя і Тосю здорові; прощу о вістку від Вас. 3—4

АЛЕКСАНДЕР ГІЛЬБЕРХТ, суддя, ЗАБОЛОТІВ. Ми здорові, прощу о вістку. — Марія. 3—4

О. ДРОГОМІРЕЦЬКИЙ, ШИНЦІ, почта Заболотів. Я здоров, прощу о вістку. — Тоньо. 3—4

Родина **КРИМ, БЕРЕЖКАНИ**. Ми всі здорові. Що з вами? Левенштайн. 3—3

РЕЙСІВ в БУДИНОВІ повідомляється, що родичі і родина здорові і просять о вістку. 3—3

БОРИС МИКОЛА! Дай вістку, чи ти здоров? — Родичі. 3—10

КРАСНОПЕРА, СКОРИКИ. Я здорова, Вілему у мене. — Наталка. — Тернопільські часописи прощу о передрук. 3—2

НАТАЛІЯ, жєна д-ра ГРИЦЬКА НИЧКИ просить повідомити його Родичів в ТЕРНОПОЛІ, що живе здорова на місці. Інші часописи просять о передрук. 2—5

Ми всі здорові у Львові. — ЯРКОВА. — Інші часописи просять о передрук. 2—3

СТЕФАНОВИ або **ІВАНОВИ КАЛИТЧУКОВИ** прощу донести, що всі здорові. 2—2

Читачів „Впереду“ проситься ласкаво повідомити **АНДРІЯ ШЕРЕМЕТУ** в СТ. САМБОРІ, що Туська у Львові і дуже добре виглядає. Сею дорогою нехай він дасть знати о собі і Юльці. Інші часописи просять о передрук. 2—2

Читачів „Впереду“ прощу повідомити **КОБРИНСЬКИХ** в ТУРІ МАЛІЙ, п. Долина, що Люба і ми здорові — О. С. Львів. 2—2

Хто знає, що небудь про **ПЛЯТОНА КУЛЬЧИЦЬКОГО**, який з початком листопада був на італійськ. фронті при Feld-Jäger-Bat. № 30, Fdr. 238, зволить подати вістку до Адм. „Впереду“. 2—5

ЗАГАЙКЕВИЧ, ЧЕХИ. Я здоров у Львові. Радь собі, поки приїду. Очікую вістки. — Корнелъ. — Інші часописи просять о передрук. 2—3

ПОМОЯНИ, МИРОН Л. Ми живемо здорово. Хлопці в хаті. Міко, чи Дорка у Тебе? — Галька. 1—2

ДОРА ЛЕЩ. Чи Ти в Вол. В. чи де? Дай знати о собі. Ми всі живемо. Хлопці в хаті. — Галька. 1—2

Др **ЛУКА М.** Що чувати з сестрою, де вона тепер? По змові дайте знати. — О. Кос. 1—2

ПРОШУ ласкаво читачів „Впереду“ повідомити **О. РУДНИЦЬКОГО, ЧЕРТІЖ** п. п. Журавно, що Леся здорова і п. Іжовську в Татарові над Прутом, що Рома здорова. 1—1

Хтоби знав, що сталося з **КАРЛОМ ШВАБОВИЧЕМ**, який пустився 15. грудня с. р. до Годовиць коло Львова зволить повідомити родичів. 1—3

БУРІ, РУДЗАНІВ пов. Тереволь. Ми всі здорові. — Маня, Сабіна. Інші часописи просять о передрук. 1—3

Кольпортерів до розношування газет потрібно сейчас. Зголошуватися до адміністрації „Впереду“ (вулиця Руська ч. 3, I. поверх).